

μένον ἐκείνον πύργον, τὴν κατάλευκον ἐκκλησίαν τῆς καὶ τὰ εὐάριθμα δένδρα τῆς εἶνε μέρος μαγευτικόν, ἰκανὸν νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ τὸν μᾶλλον ἐστερημένον ἐμπνεύσεως ποιητὴν καὶ ζωγράφον.

Δυστυχῶς ὅμως ἀπὸ τινων ἐτῶν ἡ Κρανάη ἔπαυσε νὰ εἶνε καὶ νῆσος. Ἐνωθεῖσα διὰ λιμενοβραχίονος μετὰ τῆς λοιπῆς πόλεως, ἀποτελεῖ πλέον μικρὰν χερσόνησον, ὅπου συνήθως γίνεται ὁ περίπατος τῶν κατοίκων τοῦ Γυθείου καὶ ὅπου κατὰ Κυριακὴν παιανίζει καὶ ἡ φιλαρμονικὴ των.

ΚΩΝ. ΑΝΤ: ΠΑΠΑΠΑΝΟΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

(Δαϊκὴ παράδοσις)

- « Καράδι μου περήφανο, ποῦ σὰν τὸν κύκνο σχίζεις
Μὲ τὰ λευκά σου τὰ πανιά τὸ κῦμα τὸ ἀπαλὸ
Τῆς ὀμορφῆς τῆς χώρας μου, γιὰ πάψε νὰρμενίζῃς
Καὶ δόσε μου μιὰ ἀπάντησῃ καὶ σύρε στὸ καλὸ.
- « Ἐγὼ ἤμουν ἡ βασίλισσα τῆς θάλασσας μιὰ μέρα
Κι' ἀγάπησα τὸν πειὸ τρανὸ τοῦ κόσμου βασιληά,
Ἐκείνον ποῦ ἐκυρίεψεν ὅλης τῆς γῆς τὴ σφαῖρα
Μὲ Μακεδόνας κ' Ἑλληνας στὰ χρόνια τὰ παλαιά.
- « Ὅσα καράδια ἐρώτησα μοῦ λὲν στὴν Βαβυλῶνα
Μὲ τ' ἄλογό του ἀπέθανε τὸ ἀθάνατο μαζί,
Κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ κλάμα μου ἐγέννηκα Γοργόνα.
Καράδι, πὲς μου, ἀπέθανε ὁ Ἀλέξανδρος ἢ ζῆ; »
- « Βασίλισσα τῆς θάλασσας ποῖός εἶπε αὐτὸ τὸ φέμμα;
Πῶς ἤμποροῦσε τοῦ Διὸς ἡ ἀθάνατη γενεὰ
Ποῦχε στῆς φλέδες του γλαυκὸν ἰχῶρα ἀντίς γιὰ αἷμα
Νᾶδρη τὸ θάνατο σὲ μιὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ γωνιά;
Καὶ ζῆ καὶ βασιλεύει αὐτὸς ἐκεῖ ψηλὰ ἴστον Ἄρη
Καὶ μ' ἀστραπὲς θὰ τὸν ἰδῆς βροντὲς καὶ κεραυνούς
Ἐπάνω στὸ Βουκέφαλο μιὰ μέρα καθαλλάρη
Ν' ἀφήσῃ γιὰ τὴ σκλάβα του τὴ γῆ τοὺς οὐρανοὺς ».
- Λέει τὸ καράδι καὶ περνᾷ γοργόφτερο, κ' ἐκείνη
Τὸ συνοδεύει ἐλόχαρη τριγύρω σὰ δελφίνι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ